

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džěń pak swjatý,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies matka
Njeh ći khmar a
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wolow te. F.

* Sserbske njeđželske łopjeno. *

Budyschin

2. dezembra 1928

Bauzen

Čižbč a nakład Ssmolerjez kühicziščetnje a kühacnje łap. družšt. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wułhadža łóđu šobotu a plačzi bértłetnje 108 łotych pjenjełow.

Brěnja njeđžela adventa.

Mateja 21, 1—9.

Nowe žyrkwine lěto šwoje wrota wotewrja. Sswjatny advent naš šažo strowja. Njeh wětrny psches pródne pola duja, njeh šhtom šwoje nahe hałosy i njeju wupšhesćeraja, njeh wšitko wołoko naš wo šmjerzi a rowje rěczi, w Knjesowej žyrkwi nalěcžo nastawa. S nowa wjekełu na lětnu powjesć šłšchiny.

Slaj, twój kral pschińdže i tebi!

I.

Kajki wón pschińdže? Wón pschińdže i tebi i čizej myšlu, šedžo na wóžlizu a na młodym wóžle, pschuwčeneje wóžlizu. „Dziwna wěz! Niz na hordym konju wón pschithadža abo w rjenje wupšchenym wosu, ně, na wóžle šedžo. A tutón wóžoł jemu nješłuscha, ale je počženy. — Žana pschyna drašta jeho njeđebi, na jeho pucže žane drohotne płatny a rubny njeleža. Ně, šchpatna je jeho drašta, khudny lud hałosy na pucž ščejele a šwoje hubjene drašty na njón pschescžera. Žani wyšozny knjesojó jeho njewobdawaja, ně, jeho wučžobnizny šu wołoko njeho, ludžo khudeho, niškeho šawa a šyła luda a w njej ščežka nahladni a wošebni.

Njewabi naš prajicž: Ty khudny kralo, twoje kralowanie drje wjele rěłacž nima! Ty drje maš pschicžiny došč, wjele rěłacž nima! Ty drje maš pschicžiny došč, čizeje myšle byčž, pschecželny, ponižny łóždemu napschecžiwó!

Alle njepohóršchujmy šo na jeho niškočzi a khudobje! Wón je tola kral, haj, kral wšitkich kralow, knjes wšitkich knjesow.

Redžbujmy jenož. Wučžobnikaj, po wóžlizu póžłanaj, jemu na šłowo pošłuchataj. Žane napschecžiwó rěčjenje: kať ty wěšć, šo tam wóžlizu namałamoj? A hdyž wona tam šteji a mój wobšedžerjej rjeknjemoj: naš knjes ju potřeba, njebudže wam namaj wotmołwicž: Ža waju knjesa nješnaju? Čižšhe wučžobnikaj wuwjedžetaj, šhtož mataj poručžene. To je kralowška mój naščeho knjesa, i kotrež wón šebi dušhe dohnywa, šo šo jemu žyle a pošnje podadža a jeho šłowu wěrja.

A i wotkal pschińdže, šo šo lud wołoko njeho šhromadzuje, jemu pschuwštuje a kralowšku čzešč wopokašuje? To čžini potajna krašnosć tutoho krala, pošnosć Božej mozny, kotraž w nim bydli.

Alle čzehodla wón w tajkej niškočzi i šwojemu ludaj pschithhadža? Tež to je nam šjawne.

Šistorija nam wo knježerju powěda, kotremuž deržehicže luda jara na wutrobje ležeshe. Tuž šo wón wšchědnu draštu šwobleka a nješnatny mjes šwojim ludom khodžeshe, šo by se šwojimaj woczomaj widžal, kať šo jemu dže.

Runje tať je naš knjes Khryštuš tež čžiniť:

Wón khudny na šwět pschishoł je,
A nam wšchitkim pomhacž chze,
Šo by naš ščžiniť bohatny,
Sswojim jandželam tež podobny.

Sswój khudny lud i jeho hrěchom wumóz, jón i wotrocžkowštwu hrěchom wutorhnyčž, i temu je wón Boži šyn, we niškočzi pschishoł, „šłaj, w našim čžele šjewi šo, tón wšchěhomózny, wěčžny Bóh“, tehodla je ležal w žłobje w Bethlehemyje, tehodla wižal na šchizju na Golgatha. To je wšchitkich šchescžanow trošć a nadžija, wjekele a radošč. Tať je

ko dopjelnik postrow adventa: „Hlaj, twój kral pšchindže t tebi“.

Me wjele stow lět je ko mjes tym pominyło. Nasch kral Ahrnštuž njeje wjazn niški a wotrocžk, ale knježi i wěčnej mozu a kražnosću. Jeho je kralestwo, a móž a čječ. Tuž drje my pšchepodže pšchindžemy a njemóžemy wjazn prajicj: Hlaj, twój kral pšchithadža, ale jenož: wón je pšchischot?!

Adh ně, tež dženska hišće płaczi: Hlaj, twój kral pšchithadža — runje tajki, tajkiž je wón tehdy do Jerusalema sacžahnył, khudy a čicheje myśle a tola kral, wuhotowany se mozu a kražnosću. To je jeho drugi advent, kotrnyž ko pšchego sažo wopjetuje wot přenich kwjatkow hacž do jeho pšchichoda t hudej. Pšhezo snowa reka: „Prajcže džowzn Sionstej, hlaj, twój kral pšchindže t tebi!“ To je počna wěrnosć. Riž je tam do Jerusalema sacžahnył, tež hišće t nam pšchithadža a dže do naschich wutrobow sacžahnyč. Jesuž pšched durjemi steji a klapa ko!

Wón pšchindže se swojim kwjatym słowom, se swojimaj kwjatymaj sakramentomaj. Hdžež ko Bože słowo předuje a kšychi, hdžež ko džěčo t kwjatej kšćenizn pšchinješe, hdžež kšćenizn t Božemu blidu stupja, wšchudžom tam Ahrnštuž ham pšchindže a ko wo wutrobu klapa.

Swět wšchaf to sazpiwa. Hišće dženska ko dopjelnja: ewangelij wot Ahrnšta je židam pohóršćenje a póhanam hłuposć. Njedaj ko samylic. Wotewr słowu Božemu wutrobu a ty pytnješ na šbóžnym měrje, kotrnyž twoju dušchu pšches wšchitón njeměr šběha, tebe w tynšćosći trošćtuje a w poslednej nušy požnlnja: ewangelij wo Ahrnštužu je móž Boža, kotraž šbóžnyč čini wšchitkich, kotšž na to wěrja“. A hdyž to šhonim, ko tež prašchamy:

II.

Knježe Jesu, tak mamy tebe witacj? A nam wšchitim wón pšchithadža, tutón kral čicheje myśle, se khudym a niškim, t bohatym a nahladnym. My jeho wšchitny trjebamy, bjes njeho žiwi byčž njemóžemy.

Ty jeho trjebasch, kiž džěń jako džěń w cječkim džěle ste: jšch, so by wšchědny khlěb sa hebje a swojich dobył. Bjes njeho kn hubjenn człowjek; hdyž pak jeho mašch, kn šbožomny tež pod hórkej prózu; pšchetož wón twoju dušchu spočojnu čini a tebi se swojej wšchedomóžnej ruky pomha.

Me tež tebi, kotrehož je Bóh i kłbami semje požohnowal, je tutón kral trěbny. Ty wěsch, bohatstwo człowjeka šbožomneho njescžini, t temu je wone sachodna wěž; tak lohzy jo šhubišch abo šmjercž t tebi stupi a potom tebi twoje pjenješ nicžo njepomhaja.

Wny stari, tak nušnje wy tuteho krala trjebacže sa dny wo kotrnyž reka: „Wone ko mi njelubja“ a sa poslednje cječte bėdženje: Wón ham móže a dže naž sepjeracž, nožycž a pšches cžěmny šmjertny doł pšchewječž.

Witajcže jeho, kiž w mlodnyh lětach stejicže; šchto šče wy w cječkich špytowanjach žiwjenja bjes njeho, Witajcže jeho, šrudne dušche, wón ma balsam sa wasche rany a trošcht sa waschu bolosć. Witajcže jeho, kiž i lohkej wutrobu do pšchichoda hladacže, tež wy jeho na swojim pucžu parowacž njemóžecže.

Me tak jeho witamy. Wot jeho mucžbnikow a wot luda, kiž jeho pšchewodža, džeme žebi to prajicž dacž.

Cžehncže swojemu kralej napschecžimo, kaž wobndlerjo Jerusalema, to reka, kšychcže w nowym žyrtwinym lěcže kwěru jeho słowo, pšchetož w słowje wón t wam pšchithadža. Šchowajcže lubo swój Boži dom a wopntujcže rjane Bože kšlužby, kotrež ko w nim wotmėwaja.

Me to njeje doščž! Kello je jich to hižom lěta dołho činiło a Ahrnštuž njeje t nim pšchischot a woni nicžo wo měrje Božim šhonili njejšu, kotrnyž je wšchichi, dnyli wšchitón rošum. —

Šchto je wina? Bože słowo niz, ale ludžo ham. Woni jeho prawje witali njejšu. Bože słowo njemóžesche swoju móž na nich wopokasacž, dokelž bėchu jenož morwi pošlucharjo, ale žani činjerjo.

Wšmimny žebi sa pšchiklad lud i Jerusalema. Čži pšchescžerachu swoje drašty na pucž. Tak kaž jim to nam wjazn móžno njeje. Me jenu draštu móžemy a dyrbinny my jemu pšched nohi položicž. To je drašta nascheje šamoprawdoščje. Tu my wšchitny nožymy a džeme rad něščto byčž a płacžicž a twarimny na swoje šprawne žiwjenje, swoju dobru wutrobu. Tutu staru draštu, kotraž naž w šynje šmjercže njewohrěwa a pšched šmjerskom Božeho kłuda njeschituje, džeme ko w nowym lěcže wušlecž a swojemu kralej t nohomaj cžichnyčž, potom wón rad pola naž sacžehnje, pšchetož „Bóh napschecžimo steji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu“.

„Drušy, čitamny dale, rubachu hałofny wot šchtomow a šczelechu je na pucž“. S tym wobšwědcžichu, so mējachu Jesuža sa krala. Tak džeme tež my swojemu knjesej a kralej palmy kłacž, to reka jeho póšnacž a wušnacž sa praweho krala dobyčža a mēra. Nasche wušnacže budž: Twoji šmy a t tobu džeržmy, ty šyno Šajowny! Šamjeń. M. w 3.

Ša nowe špěwarške.

Advent.

Nětk durje, wrota wotewrče,
A wam pšchithadža Knjes kražnosće;
Wón i kralom wšchěch je kralestwom
A Šbóžnik khudnyh hrěšnikow;
Wón šćicža šbože, žiwjenje:
Tuž i wjekełosću wšćajcže:
Budž khwaleny mój Bóh,
Mój Wótčez bohaty!

Wón prawy je, nam pomhacž dže,
S nim pokornosć a cžichosć dže,
Wšchón debjenn se kwjatosću
Ma sa naž šmilnu wutrobu;
Wšcho hubjenstwo nam šahnaje,
Tuž i wjekełosću wšćajcže:
Budž khwaleny mój Bóh,
Mój Šbóžnik špomozny!

Hdžež tajkoh' krala witaja!
O derje wšchitim wutrobam,
Hdyž tutón kral ma pšchistup ham!
S nim, prawym kłonzom wjekeła,
Wšcha wěrna radošč pšchithadža.
Budž khwaleny mój Bóh,
Mój trošchtar wobštajny!

Nětk durje, wrota wotewrče,
So bydło mēł we wutrobje;
Kaž dom nětk pšichi hałožka,
Budž wutroba jom' kwjecžena!
Tak wón kaž kral tež pšchindže t wam,
Da žiwjenje a šbožo ham:
Budž khwaleny mój Bóh,
Wótž, Šbóžnik, trošchtar mój!

Pšchindz, Jesu, luby Sbožniko,
 Čzi motewrjeja wrota šo!
 Ach, pój se kwojej miłoszczu
 A jierb nam kwoju dobrotu!
 Twój kwojaty Duch njech domjedže
 Naž do wječneje šbóžnosće.
 Budž tebi kamemu
 Čžešč, khowalba tam a tu!

Młodżeńzo, ja praju čzi, stań!

(Dojnyk šmjertneje njeđeje.)

Našče „Pomhaj Bóh“ je w kwojim čzišle ja nje)delu
 semrětnych, kotrež je wjele wošadow pšchi zyrkwinych durjach
 na kěchowach abo tež dom wot domu jako lětať rosšěrjało,
 — něšto, šhtož je ja našch čžaš jara špomožne a tohodla
 khowalobne — kwojim čzitarjam něšto powědało se Spani-
 šteje a se žiwjenja a wojowanja ewangelškich w Spaništej.
 Dženka čže jich wono domjedže runje do nawopacžneje stro-
 ny semje, k ranju do Palestiny, a tam do Naina, — do
 Naina, hđžež šnadž je tať někotry se kwojimi myšlemi tež
 šmjertnu njeđelu pšchewywať. A šhtož našče kopjenko tu
 powjeda, to powjeda po powjescžach, kotrež je to tať mje-
 nowane towarštwo „Jerusalemverein“ w najnowšchim wu-
 dawku kwojich: „Neueste Nachrichten aus dem Morgenlande“
 wošjewiło. Tuto je runje w tutych dnjach kwojim šobusta-
 wam rošěškało. Šhtož by šo ja drobnišče a dalšče šajimo-
 wať, tón wobrocž šo na kwojeho šararja abo šamolw šo šam
 ja šobustawa. W našpomnjenej knižcy čzitamy něhđe tole:

„Džiwne a kražne to nalětne ranje! My šhtyrjo je-
 chachmy k městnu, kotrež by š tamnym šłowom Khrystužo-
 wnym: „Młodżeńzo, ja praju čzi: stań!“ nješapomnite, k Nai-
 nej. Našch stań bē w nožy stať w Dšhenin, tam, hđžež ma
 hórška krajina kónza, hđžež šo runina Jesreel šapocžina. To
 bēchu dny poľne tať wšchelatič našhonjenjow, kotrež bēchu
 něť šady naž. S Jerusalema bēchmy wujěchali a bēchmy by-
 li dužy pšches stary Judejški a Samaritski kraj. Něť bēch-
 my šo nastajili na pucž do Nazaretha, hđžež chychmy kwoje
 štanj postajicž. Tutón pať naž wjeděšče do Naina.

Ranje je šhětro šhědne, šymne! Mój toľsty titl, kotryž
 bēch šo na lohku, jažnu lětnju draštu woblekť, je mi jara
 wužitny. Ššlónzo hišče nješwěčěšče, tola hory Gilboa
 wošnamjenjeja šo widomnje pšched čzmowym nješjom; na
 tutych horach šlo šebi kral Saul, w bitwy šbity, mjecž do
 wutrobny. Našče konje nješechu naž tohorunja pšches kraji-
 nu, w štawišnach hušto mjenowanu; je tola tuta runina piša
 hušto krej šhrobnych wojowarjow. Šižo Gideon, Israelskeho
 ludu najšěpšchi šudnik, šbi tu se kwojej 300 muži špľnej čzřjó-
 džicžlu wulke woššo Midianitskich a Josia, Judežiny najšěp-
 šchi kral, šhubi tu bitwu a žiwjenje, we wójnje pšhecžiwu
 šaraonej Necho. A 1799 porašy na tutej runinje Napoleon
 I. turkowskich wojakow. —

My jěchamy pšches městno, kotrež je runinje mjeno dať,
 pšches štare městno Jesreel. Tu bē něhdy rezidenca pšhiboške-
 ho krala Ahaba a profetow morjazeje Šebele; dženka wi-
 džišch jenož šhuduščku wješku tam, hđžež něhdy šteješče fra-
 lowški hřód a hřodny dwěrskich knježich.

Dale jěchamy k Sunemej, hđžež je profeta Eliáš něhdy
 wutrobne požadanje namať. Tež Sunem je byťlo pšchewyť
 w dawnych čžachach kražne městno, dženka ma Jesreelom je-
 najši dōnt. Tu kaž tam pšhibližuja šo nam rostorhani, ma-
 šani čžłowjekojo, Mohamedanžy, tyťajo nam prošcho ruku

a woľajo „baššich! baššich!“ — něšto, šhtož je ja rańšče
 kraje tať wošnamjaze: prošchěštwo.

Pšched nami hřdži šo š nahladnej wyškoszczu Šermon,
 tež jena š bibliškich horow, njech wona tež, do Antilibanona
 šklushejo, šwonka Palestiny kwoju se šněhom pšchirnyť hłowu
 k njeby šbēha. Wona je w šlubjenym kraju nastajnje našch
 pšchewodnik dužy na pucžowanju, doťež je wona 2760 me-
 trow wyšoka. Horze pruhi šlónza wobšwěťluja hižo dlěhe
 jeje šněhběku hłowu; je tola hižo w 9 hřdž. Šso šybolaza
 bēla je tuta hłowu tuteho hřrškeho hobra. Ale hišče dru-
 hi wuhlad do dala mamy. Dožpiwšchi na hřrku wuhladamy
 zyrkej Šranžiskanškich, kotraž naž se kwojimi bēčymi murjemi
 š Naina štrowi. Hišče poť hřdžiny — a w Nainje šmy!
 Nain ma dženka hišče kwoje mjeno, kotrež něhđe „lu-
 bošne“ rěta š poľnym prawom. Wješka leži na maľej hřrzy.
 Šhtož wobndlerštwo, jeho licžbu a jeho šhmanošč nastupa,
 runa wšch šo wona Šsunemej a Šekreelej. Ale wješka
 šhladuje na jenym boťu horje k wyškej ju wo wjele pšche-
 howazej čžemnej štolpowzowej horje, k tomu tať mjenowane-
 mu maľemu Šermonej, na druhim boťu pať dele do Šekre-
 elškeje runiny, kotruž šmy runje pšchewěchali. Wošebje pať
 čžini nam napohlad wješki tón šwěťlowy tepich tať lubošny,
 kotryž šo pšched njej wupšchěštrěwa. Šbōla šloška kaž rōža
 čžerwjeneho šbēhaja tam na čžerwjen Šdonišrōžicžki kwoje
 hřójcžki, mjes nimi šažo tulpy a lilije w najbohatškej licžby.
 Wšch pať pšchetrjehi na rjanoščzi purpurna Anemona, ta
 lilija na polu, wo kotrejž Jesuž w kwojim předowanju na
 horje rěčži.

(Štōncženje pšchichodnje.)

Ša Lutherowy šerlusť.

Šjednocženštwo: „Völkisch-Deutscher Bund für Sachsen“
 je 16. novembra w pōšedženju kwojeho pšchedšpštwu ščžho-
 waze wošjewjenje a namōwjenje wobšamnyť. My prote-
 stujemy nanajwōtrišcho pšhecžiwu njewužitnemu wužiwa-
 nju, kotrež něť něhđe lěto doťho Lutherowy šerlusť wonje-
 čžěščuje a ewangelške šacžucže rani. Na nješhmane wašchne
 šlōžuja tutón šlowny šerlusť naščeje zyrkwje a mēšheja
 šōn do rejenja hažy. My namōwjamy wšch hōšczenzarjow,
 šosejownikow a wobšedžerjow šalow, šo njebychu tuto njewu-
 žitne wužiwanje tutoho šerlusťa we kwojich rumnoščach
 čžerpili. My namōwjamy wšch hřdžbnikow, tutón šan-
 dalošny kusť na kwojim programje wuščmōrnycž a my na-
 mōwjamy zřtu ewangelšku šjawnosć, šo by wšchudžom wu-
 rašnje pšhecžiwu wuhanjenju Lutheroweho šerlusťa wušt-
 piša a šo by, hřdž šo ras šažo tať njewužitnje wužiwa, ša-
 šrocžika! —

Tuž čžimny po tym! Nadžijomnje haťle tu do našchich
 šerbškich wšow tutón njedostatť njepšhindže. A dožpła poľ-
 my tež hewať, šo mamy rjap, hřdž šo nam nabožne wěžy a
 ewangelške kubka hanja! Šda šo, šo je tu pšchewjele šmeh-
 čženja — bojoščje, liwkoščje. Wono pať je ša šōždeho na
 čžachu, šo šwědeči ša kwojeho Knješa Jesuša, ša jeho šrale-
 štwo, ša wěru, ša nabožinu!

Šyrkej a štat.

Lutherowy maľy šatechismus budže w nowym lěčze 1929
 šwój 400lětny jubilej šwjecžicž. Štaropruška zyrkej je ša tu-
 tōn jubilej 2. njeđelu po Epiph., 20. januara, postajila. Ni-
 mo toho ma šo w rošwucžowanjach a hewať na tutón wulžy

ważny dar naszego reformatora dziwny. Mały katechismus ma być w naszym czasie jako bóg a bóg domjaza kniha, do-
tęż wón njeje wjazy ta schulska kniha, kotryż wón do wulkeje
wójny hyscze bē. Nan a macz, džed a wofa, dozła star-
schiski dom ma być se wschej śwěru sobu wo to staracz, so kóždy
młody schesczijan so jasnaje i tymi słownymi fruchami ewan-
gelsteje wěry, kotreż je nam Luther w tutej kniży tak wu-
stojnje do zyłka jstajak.

Zyrkwine wólbny w staropruskej zyrkwi by nimo. Wěchu
to wólbny i liščinami. We wjele wožadach buch u jenoż „shro-
madne liščiny“ wotodate; tuż njebe haſle trjeba, wolicz.
W někotrych wožadach wustupichu tež czi tak mjenowani „na-
bożni sozjaliſtojo“ — religiöſe Sozialisten“ — i wožebitymi
liščinami, kaž n. pſch. w Barlinje a w Rólnje. Też hewak
so politiske a hospodarske sjednocženstwa a stronny hibachu, so
bychu wliwa na wólbny dostake. S kažeho stejniščyja jenot-
liwi wuſwoleni by, poſaže so haſle pſchi wólbach do provin-
cialnych synodow, do kotrychž smēja nowi jaſtupjerjo w no-
wym lěcže wotpoſłanzow wolicz. Wěſte je, so bu wožebje tež
wjele dželaczerjow do jaſtupjerstwow wuſwolonych. Snaďž
ſajimuje ſhonicz, kaſ bu w Barlinſkich wožadach wolene:
wſcho hromadže bu jich 8284 jaſtupjerjow wuſwolonych; i nich
błuscheja do Poſitiwneje unijony 3938, do křjedźneje strony
510, do Liberalnych 1349, do Swjaſta ſa němſtu zyrkej 56,
do Nabožnych ſozjaliſtow 20, do njeſtronſkich 2464.

Zyrkwiny dawł je něšto, ſchtož je wožebje njelubowa-
ne, huſto i morkotanjom płacžene a — czaſto tež njeſaplacže-
ne. A tola....! tola nohžemy tu dženska ani błowčyka wo
tym prajicž, ale jenož něšto powjedacz, niz bajſku, hacžru-
nje knadž so to někotremu bajka bycz ſda, ně wěrnju poda-
wiſnu i tuteho czaſa: We Wuherſkej wumrě hrabja Franz
Wignazo a ſawoſtaji ſa wuherſku akademiju wědomnoſczow
wulke wotkaſanje. Akademiya doſta i tym 40 000 jutrow ra-
taſkich ležomnoſczow; někotre kěže w Budapeſtu a jara dro-
hotnu ſběrku wuměſkich wězow. Njeboczicžki hrabja bē rom-
ſko-katołſki, wiſaſche paſ i njewſchědnej luboſczu na ſwojej
hižo ſemrětej maczeri, kotraž bē pobožna ewangelſka ſe ſwojby
ewangelſkich baronow i Bodmaniczky. Pſchi ſwojim žiwjenju
czinjeſche wón wjele dobreho tym na jeho ležomnoſczach by-
dlazym ewangelſkim wožadom a mjejeſche pſcheczelnego wob-
khaſa i słownym wjednikom ewangelſkeje zyrkwje. Wulke
wotkaſanje je pomjenował po nanje a maczeri. A hiſcže
něšto: Jaſo bē jemu lubowana macz wumrěla, njeda wón
jeje mjeno ſe ſapiſka wožadnych wuſchmórnycž a płacžeſche na
jeje mjeno zyrkwine dawłki ewangelſkeje wožadže kaž tež druhe
pſchinoſchki a darn ſa ſkutki luboſcže.

Wſchelake i bliſta a i daloka.

Advent je czaſ pſchihotowanja na hody. Do žaneho
křjedźenja njeje tuto pſchihotowanje tak widomne kaž do ho-
downeho. Sa žadny křjedźen njeje drje tež tak widomne,
so so ſnutſkowne a ſwonkowne pſchihotuja kaž ſa tutón. A
ſnutſkowne a ſwonkowne dyrbi tež tajke pſchihotowanje bycz,
— a to ſnutſkowne je to roſkudne! Tuż wužiwaſmy ſa njo
pſchedewſchēm adventſke njedže, adventſke nutroſcže, do zyr-
ka tón czaſ tuteho czichego adventa! A wužiwaſmy jón ſa to,
so tež na ſwonkownym a widomnym rjane hody křjeczimy!
Bohate, to njeje trjeba, to tež njeje ſwjetſcha móžno, ale rja-
ne, pětne, lube, křwiatoczne hody pſchi ſchtomiku a křwěczlach,
to je něšto niz jeno ſa wóczko ale tež ſa duſchu. A duſcha jo
trjeba. A duſcha njedž bebi da wobradžicž i nowa to zyrke žoh-

nowanje a wjekele, kotrež hody a hodom Sbožnik chze pſchi-
njeſcz. Tuto bohatſtwo paſ chze so nam wopoſaſacz w kóždy
hrodže kaž w kóždej hětzy. A wono so nam tež doſtanie, hdyž
ſmy advent wužiwali ſa to, ſa czož tu pſchedewſchēm je, ſa
pſchihot na pſchihad hodom Sbožnika, duſche Sbožnika. A
hdžež tuto „Bože džeczo“ w domje je i hodam, tam je we wu-
trobach a wóczlach hodowne křwětko a hodowny błyscž, tam
je we wutrobach a ertach hodowny křluſch, tam by hody a
tam by hodowni! A ſchto to nohžyk? Snaďž ty?

Pſchedženak, naſcha rjana křebſka protyka, je ſa lěto 1929
wuſchła. Na to chžemy tu dženska ſnajmjeſcha ſkrótka wſchch
naſchich czitarjow poſaſacz, so bychu wjedželi, so lubny, ſtary
pſchecz, kotryž telko lět hižo do Eserbow pſchihadža, w Bu-
dyſchinje pola Ssmolerjez czaſa, so bychu bebi po njeho pſchi-
ſchli. Sa zyrke Eserby ma wjele ſajimazejo a rjanejo, ſa
wſchelake wožadny nimo toho hiſcže něšto wožebitejo, ſa
wſchelake jenotliwe wožadny a wby w ſaſkej kaž w pruskej
Lužicy, tak ſa Bucez, Roſaczicy, Wujeſd, Minakał, Porſchi-
zy atd. R. ſtud. direktor Otta Wiczas-Stollbergſki je jeho
tak rjenje wuhotował tež i wjele wobraſami, so budžeſe je-
mu wſchitzy džakowni. — A ſchto to nētk? Sicž a witacz ſta-
reho dobreho pſcheczela bebi do domu!

S Wufranciz. Naſch duchowny, k. ſaraſ Biehler naž
wopuſchczi. Wón pōndže do ſaſkeje krajneje zyrkwje a pſche-
woſmje ſaſtowo Seifertshain w Grimmaſkej eforiji, kotre-
muž hiſcže Zuchshain a Kleinpoſ ma.

S Myſchena piſachmy pſched krótkim, so bē tam najſtar-
ſcha Eserbowka ſwoje 100lětne narodniny křjeczika, wudo-
wa Liſa Reimanowa. Wjele luboſcže a czeſczowanja je na
tutym žadnym dnju naſhonika a wjele rjanych darow do-
ſtała, tak tež wot wuſchnoſczow. Werbjanſki khor poſawni-
ſtow ſwjekele ju i rjanej hudžby a Myſchynſki khor ſpěwarjow
i kražnymi křluſchemi. Staruſchka je so jara wjekeleka a je
wjeczor wuſnała, so je to był wulzy rědny džek. A dženska —
jeje křmjerne czeło wotporčuje w Božej roli a jeje duſcha je
domoj ſchła i tuteje czaſnoſcže. Pjatk, 16. novembra je,
tydžek po ſwojim žadnym křjedženju, cziſche wumrěla.

W Ruſowſkej hroſny hłód, ſtraſchniſchi hacž ju to w ſymje
1921/22 domachpntaſche. Sſamo ſowjetruſowſke nowiny wo
tym wjazy njemjelcža. Wožebje je połodniſchi džek, ſnim tež
ſaſo krajina pſchi rězy Wollu, w křmjerntym ſtraſche. Boja
so, so budže hłód na 4 000 000 człowjekow moricž — potaj-
kim tak nēhđže wobndlerſtowo Saſkeje. Wožebje je to křcho-
ta, kotraž dže njeje jenož naſtraſchika, ſawinowała, ale niz
jeno křchota, ale zyrka nowotaſka naprawa, zyrky po pſchewró-
cže ſawjedženy porjad tuteho hoberſkeho kraja. Bucewarjo,
kotiž je Sowjetruſowſkeje pſchihadžeja, — Sowjetparadis
dyrbjeſche to bycz! — powjedaju naſtróžaje, hroſbne wězy.
S wohroženych krajnow czełaju wobndlerjo, czaſi železni-
zow so wožebje ſtražuja, ſta roſtorhanich hubjenich džeczi
woła, reji wo křlěb. Haj kamo to powjedaja pucewarjo,
so dyrbja ſtražnizy železnizy njedorocženich proſcherjow ſa-
křelcž, doſelž by tuczi ſwjetſcha tež na žaloſtnu a natyłow-
zu khorocž ſyphilis khoru a kamo pſchi křwětkym dnju na wi-
lach rubja. Ale tež tuta žaloſtna pſchikaſnja njepomha! — A
na Ruſowſku poſaſuja pſchezo hiſcže jich wjele, widžo we
njej křubjeny kraj noweho czaſa, czaſa po revoluziji!

Wiſtowanie: M. w Ž. ſa 2. advent. — M. w Bu. ſa 3.
advent.

Samotwity redaktor: ſaraſ Wyrzacž w Roſaczicach.